In eigen kunst zijn wij op dit oogenblik nog niet sterk.

Maar met een eigen wetenschap, al ontbreekt ook daaraan nog veel, mogen wij gelukkig voor den dag komen.

Eigenaardig, dat in dezen gang van zaken de historie van den bloeitijd van het Calvinisme in ons land zich weerspiegelt.

De Leidsche Universiteit stond reeds meer dan een kwart eeuw, toen de grootmeester van onze Hollandsche schilderschool, Rembrandt, nog geboren moest worden.

Toen ging naar Goddelijk bestel de wetenschap vóór de kunst.

En Zien wij hetzelfde niet in onze dagen?

Wij zullen den dag zegenen, waarop onder ons de heilige kunstdrift ontwaakt.

Wij kunnen naar de eerste ritselingen luisteren.

Maar dwingen kunnen wij hier niets.

Kunstenaars kunnen alleen aarden bij de gratie Gods.

Daarom zijn daarvoor onze oogen op Hem.

Doch door Zijn voorzienigheid wil Hij ons blijkbaar leeren, dat wij ons eerst hebben te werpen op de wetenschap.

Wij merken er de hand des Heeren in, dat de wetenschappelijke aandrift sterker dan de aesthetische onder ons tot uiting is gekomen.

Anders zouden wij allicht onze krachten en gaven gaan versnipperen.

Wij zouden èn de wetenschap èn de kunst financieel moeten steunen.

Dit zou boven onze krachten gaan.

En het einde zou zijn, dat beide armoe moesten leiden.

Maar Hij, die de gaven uitdeelt gelijkerwijs Hij wil, heeft het thans zóó beschikt, dat wij niet behoeven te vragen hoe wij onze offers moeten verdeelen, ten einde onze kulturroeping na te komen.

Hij heeft voor ons nog alleen opgericht de Vrije Universiteit.

Verstaan wij dan de vingerwijzing, welke Hij ons hierin geeft.

Op de wetenschap, gelijk die naar Gereformeerd beginsel aan de Vrije Universiteit beoefend wordt, hebben wij onze krachten te concentreeren.

Is het niet opmerkelijk, dat, terwijl een hoogleeraar ons het vóór-vorige jaar door den dood ontviel en één hoogleeraar wegens ouderdom het voorbije jaar moest aftreden, drie jonge krachten gereedstonden om hun plaatsen in te nemen, ja, de Universiteit in staat stelden nog breeder veld van wetenschap te bestrijken?

Is hierin niet duidelijk, dat de Vrije Universiteit in het brandpunt onzer kultureele belangstelling moet staan en dat zich daarvoor de beurzen hebben te openen?

Men schenke dan ook volle aandacht aan de circulaire, welke eenige weken geleden tot ons volk uitging en welke wij met weglating van namen (vanwege de plaatsruimte) hier overnemen:

> Met onze Vrije Universiteit, dit staat vast, moeten wij vooruit.
>
> De Voorzitter der laatste Jaarvergadering, de Heer Colijn, sprak:
>
> „De Universiteit is blijvend. Wij laten haar niet los. We steunen haar met de hand, die arbeidt en geeft; meer nog, we steunen haar met de ziel, die bidt. Maar vooral, we weten haar onder de hoede onzes Gods. En daarom mogen wij niet nalaten voort te varen. Daartoe dringt al dadelijk de tijd.
>
> Het jaar 1930, het jaar waarin wij, naar den eisch der Wet, een vierde faculteit moeten hebben, zoo we den effectus civilis behouden willen, ligt zoo angstig dicht bij. En het zal U dan ook niet verwonderen, dat Directeuren, Curatoren en Senaat zich voortdurend beraden hebben, wat ons te doen stond.
>
> Willen we eenerzijds vasthouden aan het ideaal eener tot vijf faculteiten uitgegroeide Universiteit, aan den anderen kant moet ook worden bedacht, dat we aan ons volk geen offers mogen vragen voor doeleinden, die, naar menschelijk oordeel, onbereikbaar zijn."
>
> Voorts werd het vertrouwen uitgesproken, dat in het jaar, hetwelk ons van de eerstvolgende Jaarvergadering scheidt, de plannen een vasten vorm zullen hebben aangenomen.
>
> Teneinde daartoe te komen, is de Commissie, die werd ingesteld om de verschillende mogelijkheden inzake den uitbouw der Vrije Universiteit te overwegen, met kracht aan den arbeid getogen. We mogen verwachten, dat zij hare voorstellen vergezeld zal doen gaan van berekeningen, die aantoonen welke offers moeten worden gebracht om ons ideaal te benaderen en tevens dat die voorstellen door de aangewezen colleges nauwgezet getoetst zullen worden. Vast staat voorts, dat in het bijzonder het financieele vraagstuk onderwerp van ernstige overweging in de Provinciale Organisaties zal moeten uitmaken, opdat te dien aanzien met kennis van zaken op de Jaarvergadering zal kunnen worden beraadslaagd.
>
> Kunnen we alzoo thans nog geen antwoord geven op de vraag, hoe de oplossing zal luiden, wel mag worden gezegd, dat er een perspectief is, zelfs dat er gestreefd wordt naar eene oplossing, die niet alleen het jaar 1930, maar ook het jaar 1955 in het oog vat. In elk geval, in geldelijk opzicht zullen twee dingen noodig zijn; vooreerst een uitbreidingskapitaal ten behoeve van de materieele voorzieningen (bouwen van laboratoria, enz.) en voorts daarna een belangrijke verhooging van de jaarlijksche inkomsten. Het eerste zal naar zeer globale raming aanvankelijk de ƒ 300.000 overtreffen om een ernstig begin te kunnen maken; opgave van het tweede zal eerst kunnen volgen, wanneer klaarheid is verkregen ten aanzien van den te volgen weg.
>
> En nu wenden we ons tot U om te komen tot het benoodigde uitbreidingskapitaal. Dat ga voorop. Dat is het eerste doel, waarop we mogen en moeten aansturen. Zoo de Heere wil, komt ook het tweede doel spoedig in zicht. Is het te hoog gegrepen, wanneer we een bevestigend antwoord verwachten op de vraag: „Zal ons Calvinistisch volk toonen, dat het tot verhoogde offers bereid is, waar het gaat om de uitbreiding der Universiteit, die het van den Heere onzen God ontvangen heeft?"
>
> De benoodigde som overschrijdt het drievoud van het bedrag der jaarlijksche contributiën; als in elken kring dat drievoud wordt samengebracht door giften in eens of in termijnen, en zij die daartoe in staat zijn, voor eenmaal een niet onbelangrijke gift geven, heeft de gestelde vraag een verblijdend antwoord ontvangen, dat ons rijke dankensstof geeft.
>
> Wij vertrouwen: wij twijfelen niet. Zien wij goed, dan wacht ons volk slechts op de gelegenheid om zich door daden uit te spreken en te verwerkelijken de vaste overtuiging van Dr A. Kuyper, bij de verdediging van de Hooger Onderwijswet in 1904 uitgesproken: „De geachte afgevaardigden... behoeven zich niet ongerust te maken, dat na 25 of 50 jaren dit recht zal ontnomen worden, maar wat hun verbazing zal wekken, is, dat de uitgroeiing zal plaats hebben gehad." (Handelingen blz. 1570—1572).
>
> Welnu, ondergeteekenden vereenigden zich tot eene Commissie, die zal trachten een Uitbreidingsfonds bijeen te brengen.
>
> De Commissie stelt zich voor het bijeen te brengen bedrag aan Directeuren aan te bieden, opdat dezen daarover zullen kunnen beschikken ten behoeve van de uitbreiding der Universiteit.
>
> Moge onze God de liefde voor onze Vrije Universiteit bestendigen, ja vermeerderen; moge Hij de harten bewegen tot offervaardigheid. Opdat ook hierin Zijn Naam de eere moge ontvangen.

Men kan zijn giften, 't zij in eens 't zij in driemaandelijksche termijnen, storten op de girorekening van het „Uitbreidingsfonds Vrije Universiteit" No. 122138.

Laat dan eerst dit in orde komen.

Wie weet of God dan ook niet een principieele kunstzinnige ontwaking over ons brengt.

Maar wij moeten loopen in Zijn weg.

HEPP.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

De verzegelende werking van de Sacramenten.

Onze lezer Z. te A. dient we reeds een- en andermaal te woord stonden over doel en werking van het Sacrament, meer bepaald van den H. Doop, schrijft me, na m'n toelichting in ons nommer van 10 Dec. 1926 — 'k vraag ditmaal wel veel van 't geheugen onzer lezers — wel in te zien, dat m'n zeggen, „dat de Doop dient om den geloovige verzegeling te doen van de afwassching der zonden" iets anders beduidt dan wat hij er aanvankelijk in las, „dat de geloovige door den H. Doop verzegeld wordt".

„Doch" — zoo gaat hij voort — daardoor kom ik thans tot de vraag:

„Is er wel wezenlijk onderscheid tusschen het zeggen „dat de doop dient om den geloovige te verzegelen" en de uitspraak „dat de Doop gelijk elk Sacrament, dient om den geloovige verzegeling te doen van de afwassching zijner zonden door den Geest en door het bloed van Christus"?

Wanneer aan den geloovige verzegeling is gedaan, van de afwassching zijner zonde, is die geloovige dan nog onverzegeld? Kan iemand verzegeling hebben ontvangen, van door den Geest en door het bloed van Christus gereinigd te zijn, zonder deel te hebben aan de verzegeling, waarvan 2 Cor. 1:22, Ef. 1:13b en Ef. 4:30 spreekt?

Van harte hoop ik, dat U deze vragen zult willen behandelen, intusschen wil ik trachten deze vragen nog wat nader toe te lichten. Naar mijn meening kan iemand wèl door het geloof deel hebben aan het offer van Christus, zonder nog verzegeld te zijn op de wijze, waarvan de genoemde Schriftplaatsen ons spreken. Doch dan is aan zulk een geloovige ook nog in het geheel geen verzegeling geschied, ... ook niet van de afwassching zijner zonde door den Geest en door het bloed van Christus.

Het geloof, als de acte is dan wel aanwezig, maar daaraan is dan nog niet het onveranderlijk zegel gehecht. Het zegel, dat aan de acte kracht verleent, ontbreekt nog. Vandaar dat veler geloof, hoewel het een echt geloof is, toch zoo krachteloos is.

Voor de gedachte, dat de Doop zou dienen om den geloovige verzegeling te doen, is m.i. hierbij geen plaats, de verzegeling waarvan hier sprake is, kan door den Doop niet worden aangebracht, slechts wie de Kracht des Allerhoogsten, wie den Heiligen Geest heeft ontvangen, slechts die is verzegeld tot den dag der verlossing.

Hier komt natuurlijk de onder ons gangbare beteekenis van den Doop in het gedrang, doch wij Gereformeerden zijn menschen, die naar Art. VII geen menschenschriften, hoe heilig die ook geweest mogen zijn, gelijk stellen met de Goddelijke Schriften, noch de gewoonte met de waarheid Gods. Het is mij natuurlijk ook nu onmogelijk dieper op de beteekenis van den Doop in te gaan, doch als U met mij instemt, dat de Doop in het N. T. ook en voor alles de beteekenis had van een belijdenis" dan kan ik niet nalaten het uit te roepen: Och keerden wij tot dien schriftuurlijken belijdenisdoop weer terug!

Ofschoon ik niet kan blijven antwoorden op alle vragen, die men, naar aanleiding van een ontvangen antwoord, kan blijven doen, en van deze rubriek geen rubriek voor eindelooze discussie over één onderwerp mag maken — kan ik me, nu er geen andere vragen op behandeling wachten, wel de weelde veroorloven van nògmaals br Z. te woord te staan.

Ik begin dan met den staart van zijn brief, dien ik, om niet te veel ruimte te nemen, zoo vrij was wat in te korten. Br. Z. meent, dat ik, door toe te stemmen, dat het zich onderwerpen aan den Doop in de dagen der Apostelen, óók en vóór alles de beteekenis eener belijdenis had, in beginsel mèt hem koos voor wat hij noemt den belijdenisdoop, m.a.w. voor de bediening van den H. Doop aan volwassenen, die belijdenis van hun geloof deden, en tegen die aan de jongere kinderen der geloovigen.

Laat ik hem daarom even mogen zeggen, dat deze gevolgtrekking in 't geheel niet wettig is. Dat de Apostelen aanvankelijk in hoofdzaak alleen volwassenen doopten, die hun geloof beleden, was in 't minst geen afwijzing van de bediening van den Doop aan de jonge kinderen der geloovigen, maar gevolg hiervan, dat de kerk des Nieuwen Testaments in eerste instantie niet uit kinderen maar uit volwassenen moest vergaderd worden.

Overigens kan ik me door Z.'s verzuchting uit den gard der zaak niet laten bewegen, voor den zooveelsten keer over den Schriftuurlijken grond van den „kinderdoop" te gaan handelen.

In de tweede plaats, wat Z. beweert, dat er geen plaats is voor de gedachte, als zou de Doop dienen om den geloovige eenige verzegeling te doen, omdat immers alleen de Heilige Geest verzegelt — ik wil hopen, dat dit zeggen een uitglijding van de pen is. Het is toch feitelijk niets minder dan een ontkenning van alle middellijke werking des Geestes en daarmee, tegen de uitdrukkelijke verzekering o.a. van Rom. 1:16 en Rom. 4:11 in, een verwerping van Woord en Sacrament als van God ons verordineerde en beschikte genademiddelen. En dit zou te tastbaar tegen Schrift en belijdenis ingaan, om er een woord aan te verspillen.

En wat nu betreft de vraag, om wier beantwoording het onzen broeder te doen is: of als aan een geloovige verzegeling is gedaan van de afwassching zijner zonde, zulk een geloovige dan (zelf) nog onverzegeld kan zijn — daarop is het antwoord natuurlijk ontkennend.

Als we in het algemeen spreken van het verzegeld-zijn van den geloovige, denken we daarbij n.l. aan zijn subjectief-(onderwerpelijk)-verzekerd-zijn van zijn genadestaat. En wijl nu niemand buiten den staat der genade de afwassching der zonden deelachtig kan zijn, sluit verzegeling van de laatste noodzakelijk de verzegeling van den eerste in.

We kunnen het ook anders zeggen.

We kunnen óók zeggen, dat de (onderwerpelijke) verzegeling van eenige genadeweldaad van den geloovige, altoos óók een verzegelen is van hemzelf als eigenaar dier weldaad. Overigens zij men met het gebruik van de woorden zegel en verzegelen voorzichtig. Ze beteekenen in de H. Schrift, ook in 't N. Testament, lang niet altoos hetzelfde. En al naar de beteekenis variëert, variëert ook het voorwerp van de handeling, en omgekeerd.

Evenals het verzegelen onder menschen, heeft ook de verzegeling, gelijk de Schrift er ons van spreekt in onzen God, allerlei verschillende voorwerpen en bedoelingen.

Ze dient nù eens om verborgen te houden; b.v. bij de sterren (Joh. 9:7) en bij het Boek van Gods raadsbesluiten (Openb. 5:1); dán, om een door God beschikten toestand of verhouding te bestendigen; bij 't verzegelen van den afgrond waarin Satan geworpen werd (Openb. 20:3); óók om veilig te stellen te midden van gevaren de dienstknechten des Heeren tijdens de gerichten Gods op aarde (Openb. 7:3 en 9:4); vervolgens om te waarmerken, als echt en vertrouwbaar: Christus als die het brood des levens geeft (Joh. 6:29), de Apostel Paulus, in zijn Apostelschap en de bediening daarvan (1 Cor. 9:2), de Gemeente, als het eigendom des Heeren (2 Tim. 2:9), de geloovigen als die gemeenschap met Christus hebben (Ef. 1:13) gerechtvaardigd zijn door 't geloof in Hem, Rom. 4:11 en deel aan de verlossing en heerlijkheid in Zijne toekomst (2 Cor. 1:22, Ef. 4:30).

Het is, bij zóóveel variatie in hun beteekenis, dus wel van belang, zich telkens als men de woorden zegel of verzegelen in de Schrift ontmoet, zich rekenschap te geven van den zin, dien ze blijkens het verband hebben moeten.

V. F.

LITERATUUR EN KUNST.

Straatsma, De Gantelboer.

Ds A. K. Straatsma, die als novellist een goeden naam heeft en niet lang geleden met zijn boek „Late Lente" een bijdrage leverde tot de christe-